USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého, v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2022, čj. MPSV-2022/72745-916, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 12. 2022, čj. 42 Ad 9/2022-56,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím z 22. 3. 2022 zamítl Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Děčín (dále jen „úřad práce“), žádost žalobce o přiznání příspěvku na bydlení na období od 1. 1. 2022. Žalovaný v odvolacím řízení toto rozhodnutí úřadu práce potvrdil v záhlaví uvedeným rozhodnutím. V tomto řízení je sporné, zda prostor obývaný žalobcem splňuje definiční znaky bytu podle § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o podpoře“), neboť nárok na příspěvek na bydlení má pouze vlastník či nájemce *bytu*. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud úvodem shledal správní rozhodnutí přezkoumatelnými. Krajský soud dále zrekapituloval obsah správního spisu, ze kterého vyplývá, že úřad práce požádal příslušný stavební úřad o vyjádření, zda lze prostor obývaný žalobcem považovat za byt. Stavební úřad ve svém vyjádření uvedl, že tento prostor byl zkolaudován jako internátní pokoj, nikoliv jako byt. Obsahuje toaletu, umyvadlo, sprchový kout, topení a má zajištěnu dostatečnou možnost denního osvětlení a větrání. Tento prostor je ovšem menší než 16 m^2, což je minimální rozloha stanovená pro byty o jedné místnosti [§ 3 písm. i) vyhlášky č.

268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, dále jen „stavební vyhláška“]. Prostor nicméně měří více než 8 m^2.

[3] Krajský soud uvedl, že ustanovení § 24 odst. 5 bylo do zákona o podpoře vloženo s účinností od 1. 1. 2015, přičemž dle důvodové zprávy k této novele (č. 254/2014 Sb.) může nárok na příspěvek na bydlení vzniknout pouze vlastníkům či nájemcům bytů. Na jiné právní vztahy k ubytovacím zařízením či k jiným než obytným prostorům se vztahuje doplatek na bydlení [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi]. Definice pojmu byt je přitom převzata ze stavební vyhlášky. Tento závěr, že pro naplnění znaků bytu podle § 24 odst. 5 zákona o podpoře je potřeba, aby takový prostor byl určen k trvalému bydlení či kolaudován jako byt, zastává i judikatura (rozsudek NSS z 26. 7. 2018, čj. 7 Ads 268/2017-28, bod 17, ve spojení s rozsudkem NSS z 18. 12. 2020, čj. 5 Ads 83/2020-23, bod 30). Nepostačuje tedy, aby daný prostor byl pouze fakticky užíván k bydlení.

[4] Úřad práce podle krajského soudu správně požádal stavební úřad o vyjádření, zda se v případě dotčeného prostoru jedná o byt. Dále se proto krajský soud zabýval tím, zda stavební úřad tuto otázku posoudil správně. Krajský soud dal za pravdu žalobci, že se v nyní projednávaném případě jedná o soubor místností, nikoliv jednu místnost, neboť toaleta se sprchovým koutem jsou od obytné místnosti odděleny pevnými stěnami. Posuzovaný prostor však nebyl zkolaudován jako byt, a proto je třeba určit, zda tento soubor místností uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení. Ze společné chodby se dveřmi vstupuje přímo do pobytové místnosti a z této místnosti dalšími dveřmi přímo na toaletu. Ustanovení § 10 odst. 6 stavební vyhlášky nicméně uvádí, že toaleta nesmí být přístupná přímo z pobytové místnosti, jde-li o jedinou toaletu v bytě. V nyní posuzovaném případě je však toaleta přístupná přímo z pobytové místnosti, a proto nelze tento prostor považovat za byt.

[5] Předchozími žádostmi žalobce o příspěvek na bydlení se zabýval i Nejvyšší správní soud (usnesení NSS z 11. 11. 2021, čj. 5 Ads 258/2021-38 a usnesení z 9. 11. 2021, čj. 6 Ads 267/2021-36). Krajský soud ocitoval body 7 a 8 usnesení 6 Ads 267/2021-36, které uvedlo stejná právní východiska (bod [3] tohoto usnesení) a dospělo ke stejnému posouzení věci (bod [4] tohoto usnesení) jako krajský soud v nyní projednávaném případě. Správní orgány zároveň správně nepřistoupily k výpočtu výše příspěvku na bydlení, neboť zjistily, že žalobce nemá na tento příspěvek nárok. Krajský soud závěrem uvedl, že neprovedl několik důkazních prostředků navrhovaných stěžovatelem (např. výpočet maximálního zvýšení nájemného v původním ubytování žalobce), neboť tyto listiny by nemohly prokázat skutečnosti rozhodné pro posouzení této věci anebo jsou součástí správní spisu. Krajský soud rovněž neprovedl důkaz výslechem žalobce, neboť ten se mohl k věci dostatečně vyjádřit ve své žalobě.

II. Kasační stížnost

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel úvodem popisuje, že v době bydlení v předchozím nájemním bytě mu byl příspěvek na bydlení vyplácen. Po ztrátě zaměstnání se stěžovatel z tohoto bytu musel vystěhovat, přičemž příslušné kontaktní pracoviště úřadu práce mu sdělilo, že mu nárok na příspěvek na bydlení opět vznikne, jestliže doloží písemnou nájemní smlouvu na alespoň jednu obytnou místnost v bytě, který umožňuje přihlášení k trvalému pobytu. Tento výklad

má také vyplývat z metodického pokynu žalovaného. Stěžovatel následně uzavřel nájemní smlouvu pro byt v České Kamenici (pozn. NSS: nyní posuzovaný prostor) a přihlásil jej jako adresu svého trvalého pobytu.

[7] Stavba, ve které se tento byt nachází, byla kolaudována jako bytový dům jako celek. Několik bytů v tomto domě má podobnou dispozici a vybavení jako byt stěžovatele (body [2] a [4] tohoto usnesení). Byt stěžovatele měří 13,7 m^2, přičemž předchozí vlastníci tento byt zrekonstruovali tak, že ten nyní překračuje požadavky kladené na *byty* stavebními předpisy. Od 1. 7. 2017 žádá stěžovatel jednou za čtvrt roku o přiznání příspěvku na bydlení. Dne 28. 7. 2017 provedl příslušný stavební úřad v bytě šetření. V protokolu z tohoto šetření, který stěžovatel podepsal, stavební úřad nesprávně uvedl pouze celkovou výměru 13,7 m^2, aniž by uvedl, že toaleta se sprchovým koutem se nachází v samostatné místnosti. V návaznosti na tento nesprávný protokol pak stavební úřad činil nesprávná vyjádření na žádosti úřadu práce, že se jedná pouze o jednu obytnou místnost, z čehož úřad práce opakovaně vychází. Stěžovatel na tuto nesprávnost upozorňoval, a proto správní orgány rozhodují o jeho žádostech v rozporu s důkazy obsaženými ve správním spise.

[8] Na základě svých výdělkových poměrů uplatnil stěžovatel nárok na příspěvek na bydlení, nikoliv na doplatek na bydlení. Definice bytu v zákoně o podpoře je odlišná oproti definici bytu ve stavební vyhlášce, neboť ustanovení § 24 odst. 5 zákona o podpoře je uvozeno takto: *Bytem se pro účely tohoto zákona rozumí* (...). Takto odlišné definice volí zákonodárce vždy, jestliže si s pojmem definovaném v obecném předpise nevystačí nebo by takový pojem vedl ke tvrdosti či zmatečnosti. Ustanovení § 2236 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, definuje pro účely nájemní smlouvy jako byt i nebytové prostory. Definice bytu pro účely nájemní smlouvy je tedy širší než definice podle § 3 písm. g) stavební vyhlášky. Definice bytu podle zákona o podpoře je širší také proto, že zákonodárce si byl vědom toho, že přiznávání příspěvku na bydlení pouze majetnějším osobám, které si mohou dovolit bydlení ve zkolaudovaném bytě, by bylo diskriminační vůči osobám, které si bydlení ve zkolaudovaném bytě dovolit nemohou.

[9] Ustanovení § 25 odst. 4 zákona o podpoře tedy obsahuje tři hypotézy toho, co se rozumí pod pojmem byt: a) soubor místností, b) samostatná obytná místnost, kdy oba případy musí splnit svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením požadavky na trvalé bydlení nebo c) prostor zkolaudovaný jako byt. Stavebně technické uspořádání a vybavení v souladu s požadavky na bydlení přitom nelze zaměňovat s pojmem kolaudační podmínky, neboť by se jednalo o totožnost s hypotézou c). Pojem uspořádání a vybavení je tedy nutno posuzovat jako otázku, zda vlastnosti místnosti či souboru místností umožňují faktické trvalé bydlení. Pro obytnou místnost takového bytu přitom postačuje, aby měřila alespoň 8 m^2.

[10] Pojem místnost či obytná místnost je naopak definován ve stavební vyhlášce. Je přitom zjevné, že prostor obývaný žalobcem je tvořen dvěma místnostmi. Pojem internátní pokoj či samostatný byt, který užívají správní orgány, není v žádném právním předpise definován. Vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, rozlišuje mezi stavbou pro bydlení a stavbou ubytovacího zařízení [§ 2 písm. a) a c) této vyhlášky]. Stavba pro bydlení je přitom definována jako *bytový dům, ve kterém více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé bydlení a je k tomuto účelu určena*. Jestliže

byl bytový dům, ve kterém se nachází posuzovaný byt, zkolaudován jako bytový dům, tak i posuzovaný byt musí být považován za zkolaudovaný byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o podpoře. Prostor obývaný stěžovatelem by splnil tuto definici bytu i v situaci, kdyby se nacházel ve stavbě ubytovacího zařízení. Ve svém vyjádření vyšel stavební úřad z projektové dokumentace objektu, ve kterém stěžovatel bydlí, přičemž takovou projektovou dokumentaci nelze považovat za listinný důkaz, jak jej vyžaduje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Správní orgány i krajský soud přitom odpírají právo stěžovatele se s touto dokumentací seznámit. Jako takový důkaz nelze považovat ani vyjádření stavebního úřadu. Za takový důkaz lze považovat pouze rozhodnutí o povolení či kolaudaci stavby. Správní orgány tedy nedokázaly vyvrátit stěžovatelem prokázaný fakt, že jím obývaný prostor je bytem podle zákona o podpoře. Úřad práce přitom ani neověřil odkazovanou projektovou dokumentaci, k čemuž jej stěžovatel vyzýval, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť úřad práce nedokázal vyloučit, že prostor obývaný stěžovatelem je skutečně zkolaudovaným bytem.

[11] Krajský soud se nezabýval důkazními návrhy a námitkami stěžovatele, kterými se stěžovatel snažil vyvrátit závěry vyjádření stavebního úřadu, ačkoliv se jimi zabývat měl. Krajský soud provedl důkaz (pozn. NSS: krajský soud provedl důkaz půdorysem prostoru obývaného stěžovatelem, který stěžovatel přiložil k žalobě a navrhl k důkazu), který není ve vyjádření stavebního úřadu či ve správních rozhodnutích zmíněn. Tento důkaz je v rozporu s vyjádřením stavebního úřadu, že byt žalobce má pouze jednu místnost. Krajský soud si tento důkaz „vyrobil“, neoprávněně se vyjádřil k odborné otázce a také nejednal nestranně. Poté, co Ústavní soud zrušil právo obcí, aby mohly stanovit tzv. bezdoplatkové zóny (pozn. NSS: nález Ústavního soudu z 24. 8. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 40/17), zneužívají některé obce své stavební úřady tak, aby rozhodovaly v neprospěch nemajetných osob.

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu.

[13] Stěžovatel ve své replice zopakoval, že vyjádření stavebního úřadu nelze považovat za listinný důkaz. Kolaudační rozhodnutí, na které se stavební úřad odkázal, neexistuje.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Jelikož v dané věci rozhodoval v řízení u krajského soudu samosoudce, zabýval se Nejvyšší správní soud předně přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti viz usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve věci O. Dle této judikatury bude kasační stížnost přijatelnou, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[16] Žádná část kasační argumentace podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud

nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo byly řešeny rozdílně, či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud naopak posoudil případ stěžovatele v souladu s ustálenou judikaturou, od níž Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit.

[17] Nejvyšší správní soud na tomto místě upozorňuje, že o velmi podobných kasačních stížnostech v obdobných věcech stejného stěžovatele rozhodl již dvakrát (usnesení z 11. 11. 2021, čj. 5 Ads 258/2021-38 a usnesení z 9. 11. 2021, čj. 6 Ads 267/2021-36 - bod [5] tohoto usnesení). V obou případech přezkoumával krajský soud rozhodnutí o žádosti stěžovatele o přiznání příspěvku na bydlení pro stejný prostor obývaný stěžovatelem jako v nyní projednávané věci. V usnesení čj. 5 Ads 258/2021-38 šlo o žádost o příspěvek na bydlení na období od 1. 7. 2018 a v usnesení čj. 6 Ads 267/2021-36 šlo o žádost o příspěvek na bydlení na období od 1. 4. 2019. Obě tyto kasační stížnosti byly odmítnuty pro nepřijatelnost.

[18] V usnesení z 9. 11. 2021, čj. 6 Ads 267/2021-36, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Kasační námitka stěžovatele spočívá v tom, že jím obývaný prostor je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Z předcházejícího řízení k tomu plyne, že prostor není zkolaudován jako byt a že daný soubor místností nesplňuje požadavky na trvalé bydlení. Nejvyšší správní soud přitom již dříve judikoval, že „§ 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje též úmysl zákonodárce (ratio legis), který lze dovodit z důvodové zprávy k návrhu novely zákona o státní sociální podpoře provedené zákonem č. 252/2014 Sb.; tímto zákonem byl s účinností od 1. 1. 2015 doplněn do § 24 zákona o státní sociální podpoře právě odstavec 5 s tím, že nárok na příspěvek na bydlení se spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi (blíže viz sněmovní tisk č. 256/0, část druhá, Čl. III., bod 12., 7. volební období 2013 – 2017, digitální depozitář, www.psp.cz). To znamená, že zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019 č. j. 6 Ads 269/2018 - 17, body 19 a 20). Uvedený výklad následovaly např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2019 č. j. 7 Ads 254/2019 - 16, ze dne 16. prosince 2019 č. j. 10 Ads 21/2019 - 23 nebo ze dne 29. dubna 2020 č. j. 3 Ads 78/2018 - 21. Judikatura Nejvyššího správního soudu se tedy ustálila na závěru, že výplata příspěvku na bydlení je možná, pokud je naplněna formální podmínka v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu (kromě již citovaných viz rozsudky ze dne 26. června 2018 č. j. 9 Ads 253/2017 - 26, ze dne 26. července 2018 č. j. 7 Ads 268/2017 - 28 nebo ze dne 18. prosince 2020 č. j. 5 Ads 83/2020 - 23)*“ (bod 7 citovaného usnesení).

[19] „*Krajský soud se citovanými judikaturními závěry ve svém rozsudku řídil, přičemž na několik uvedených rozsudků rovněž výslovně odkázal. Ověřil, že úřad práce založil své rozhodnutí na vyjádření příslušného stavebního úřadu, z něhož plyne, že prostor obývaný stěžovatelem nebyl zkolaudován jako byt a že se nejedná ani o prostor, který je bytem ve smyslu §*

24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Vyjádření bylo vydáno na základě obsahu projektové a stavební dokumentace a opakovaného místního šetření. Dále krajský soud ohledně uspořádání daného prostoru dovodil, že sice sestává ze dvou místností, avšak jeho stavebně technické řešení odporuje § 10 odst. 6 vyhlášky o technických požadavcích na stavby, neboť se přímo z obytné, resp. pobytové místnosti vstupuje do místnosti s WC a sprchovým koutem. Na základě uvedeného krajský soud potvrdil, že prostor obývaný stěžovatelem není bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Takový postup plně odpovídá tomu, že příspěvek na bydlení nelze přiznat, pokud není naplněna formální podmínka v podobě účelového určení obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu“ (bod 8 citovaného usnesení).

[20] Nejvyšší správní soud se v nyní projednávaném případě ztotožňuje se závěry výše citovaného usnesení, a proto na něj tímto odkazuje. Nyní posuzované kasační námitky stěžovatele se podstatně neliší od těch, které již vznesl v kasačních řízeních zmíněných v bodě [17] tohoto usnesení. Jelikož stěžovatel nenamítá, že by v jeho případě došlo k podstatné změně skutkových okolností oproti předchozím řízením, tak i z této příčiny Nejvyšší správní soud neshledává důvod, proč by se měl od výše popsané judikatury odchýlit. Zároveň od 1. 1. 2015, kdy bylo ustanovení § 24 zákona o podpoře doplněno o odstavec 5 s definicí pojmu *byt*, nedošlo ke změně právní úpravy jak této definice, tak i ustanovení § 3 písm. g) a i) stavební vyhlášky.

[21] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele, že krajský soud neprovedl stěžovatelem navrhované důkazy, ačkoliv je provést měl (bod [11] tohoto usnesení). Nejvyšší správní soud k otázce povinnosti provést navrhovaný důkaz dovodil, že „*neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencí. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto*“ (rozsudek NSS z 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89). „*To, že* (krajský soud) *stěžovatele nevyslechl, nezdůvodnil pouze neúčastí stěžovatele na jednání, nýbrž i tím, že stěžovatel měl možnost vše, co považoval za důležité, uvést v žalobě či dalších podáních k soudu. Proti tomuto argumentu stěžovatel nic nenamítal a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožňuje*“ (usnesení NSS z 1. 12. 2021, čj. 6 Azs 218/2021-26, bod 10). „*Obsahem správního spisu se dle ustálené judikatury zpravidla nedokazuje*“ (rozsudek NSS z 12. 7. 2018, čj. 10 Afs 371/2017-69, bod 11). „*Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. je založeno na principu plné jurisdikce, v rámci dokazování tedy může krajský soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem*“ (rozsudek NSS z 12. 2. 2009, čj. 5 Afs 44/2008-57, č. 2561/2012 Sb. NSS).

[22] Krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou. Krajský soud zdůvodnil, že velká část důkazních návrhů stěžovatele nemůže zvrátit stěžejní závěr, že prostor obývaný stěžovatelem není bytem. Jediný důkazní prostředek, který se k této otázce vztahoval, tedy půdorys prostoru obývaného stěžovatelem, krajský soud naopak provedl. Dále také zdůvodnil, že část navrhovaných důkazů neprovedl proto, neboť jsou součástí správního spisu, a výslech stěžovatele neprovedl proto, neboť ten měl dostatečnou možnost se k věci vyjádřit v rámci své žaloby. Krajský soud zároveň, vzhledem k tzv. principu plné jurisdikce,

mohl provést i ty důkazy, které ve správním řízení provedeny nebyly. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ani tato námitka nezaložila přijatelnost této kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. března 2024

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu